

PORTRET

JAN HAMMENECKER VERENIGT HET BESTE VAN ALLE WERELDEN

Sire, er zijn nog Belgische acteurs

Iedereen herkent hem, maar bekend is hij niet. Jan Hammenecker fladdert van de Vlaamse tv naar het Franse theater en voelt zich overal dezelfde geluksvogel. Nu is hij bij Arne Sierens neergestreken.

WOUTER HILLAERT

Tevreden mensen, je zou er geld voor geven. Hammenecker lijkt zo'n mens: voetjes op de grond, content met wat hij heeft, open voor wat nog moet komen. Geen kwaai Vlaming, maar een Belg met een groot relativiteitsbesef.

In *Het goddelijke monster* werd hij als de man van Katrien Deschryver meteen neergeschoten, en in *Ex-drummer* was hij de Dikke Lul, maar Hammenecker hoor je niet klagen. 'Ik mag van alles wat proeven. Ik ben nooit ergens lang genoeg om iemand te vermoeien en ik vermoei mezelf ook niet. Ik heb de privileges van een toerist.'

Niet dat de 44-jarige Hammenecker het allemaal cadeau heeft gekregen. Als zoon van een Oostendse palingboer raakte hij op zijn zeventiende alles kwijt. 'Mijn pa ging failliet, alles werd in beslag genomen, met politie en een gerechtsdeurwaarder toe. Van de ene dag op de andere hadden we geen nagel meer om aan ons gat te krabben.'

Het heeft hem geholpen om acteur te worden. 'Ik dacht: als je alles zo ineens kunt verliezen, waarom dan niet doen wat je graag doet? Ik was niet langer bang. Ik zou acteren!'

Amper twee theaterproducties had Hammenecker toen gezien: een Gentse klucht van Romain De Coninck, en *Oedipus in Kolonos* van Julien Schoenaerts.

'Waw, wat een ervaring! Schoenaerts was geen acteur, maar een geest. Ik ben de man achteraf in de armen gevlogen: dit wil ik ook doen!'

Het werd Studio Herman Teirlinck. 'Onze huisdokter had nog gezegd: 'Niet doen, ze poepen daar in de kelders.' En hij had nog gelijk ook!' Hammenecker maakte de Antwerpse opleiding nooit af, maar verkaste algauw naar de Kleine Academie in Brussel.

Curieuzeneus

Vanzelf rolde de West-Vlaming in het Franstalige theater in België en Frankrijk en kreeg hij vele filmrollen in het Frans. Hij speelde absurdistisch theater bij Charlie Degotte, acteerde bij Leporello en Transquiquennal, en verkende in Frankrijk ook de klassieke traditie.

'In Vlaanderen vindt men het Franstalige theater oubollig, maar er gebeuren wel degelijk vernieuwende dingen. Van die Franse gehechtheid aan het heilige woord kun je ook altijd wat opsteken. Ik heb er geleerd om heel precies met taal om te gaan.'

Zijn band met Vlaanderen raakte

'Vroeger wou ik erbij horen. Nu geniet ik van de afstand.' © Bart Dewaele

Hammenecker langzaam kwijt. 'Vroeger vond ik dat erg, ik wilde er graag bij horen. Maar nu geniet ik juist van de afstand. Je doorziet sneller het gedoe.' Het was filmregisseur Koen Mortier die Hammenecker weer in beeld

bracht, met opgemerkte rollen in *Ex-drummer* en *22 mei*. 'Sindsdien word ik gevraagd voor series als *Code 37* en *Zone stad*. Ik ga daarop in uit curiositeit: hoe werkt dat, tussen al die BV's? Het blijken allemaal mensen die heel fer-

vent bezig zijn met een goede serie te maken. Ik heb daar bewondering voor. Maar op het bekend-zijn van sommigen ben ik absoluut niet jaloers.'

Rentmeester

Tot zijn eigen grote verrassing kreeg Hammenecker na *22 mei* ook een telefoontje van Arne Sierens. Of hij niet wilde meespelen in diens nieuwe voorstelling *Lacrima*? 'Zijn theater heeft me altijd erg aangesproken: het is genereus, het gaat ergens over en toch wringt er altijd iets. Maar waarom hij net mij vroeg, heeft hij eigenlijk nooit uitgelegd. Ik heb het mezelf ook maar niet te veel gevraagd.'

In *Lacrima* speelt Hammenecker een man die terugkeert naar de sociale wijk van zijn jeugd en zijn zware verle-

'Ik mag van alles wat proeven. Ik heb de privileges van een toerist'

den weer in het gezicht krijgt. 'Je afkomst sleur je een leven lang mee. Er zijn mensen die zeggen dat ze staan waar ze staan, omdat ze het verdiend hebben. En wie daar niet staat, zou er dus niet alles voor gedaan hebben. Tegen dat soort neoliberale meritocratie gaat Arne stevig tekeer. We hebben veel in eigen handen, maar lang niet alles.'

Na *Lacrima* wacht Hammenecker alweer een Franstalige Tsjechov: *De meeuw*. 'Ik speel de rentmeester van het landgoed. Terwijl de rest zit te kletsen over kunst en liefde toont die zich het meeste *terre à terre*. Hij is bezig met de orde van de dag. Dat is me op het lijf geschreven.'

'Lacrima' speelt van 12 tot 22 juli in Minne-meers, Gent (09/225.01.01). Daarna 27-29 augustus in Genk en 26-29 september in Brugge

ONLINE

www.compagnie-cecilia.be
www.janhammenecker.com